

2. Vaidlustatud otsuses on kohaldatud kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b vääralt ka niivõrd, kui võrd Üldkohus jättis segiajamise tõenäosuse igakülgsel hindamisel arvesse võtmata tähiste kontseptuaalse erinevuse mõju ja kaalu olukorras, kus kaubamärkidel on väga vähene visuaalne ja foneetiline sarnasus. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peaks taotletava kaubamärgi kontseptuaalsest sisust piisama selle väga vähese visuaalse ja foneetilise sarnasuse tasakaalustamiseks, mis Üldkohtu sõnul esineb taotletava kaubamärgi ja varasema kaubamärgi vahel.
3. Lõpuks kohaldas Üldkohus kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b vääralt niivõrd, kui võrd hindas segiajamise tõenäosust asjaomaste tähiste vahel, võtmata selle tuvastamisel arvesse kõiki asjakohaseid tegureid. Täpsemini jättis Üldkohus arvestamata määrava asjaoluga, mis on seotud menetluse faktiliste asjaoludega: asjaomaste kaubamärkide osaks oleva sõna päritolu, ajaloo, geograafilise tähenduse ning sümboolse seosega vaidlusaluste kaubamärkidega hõlmatud kaupadega. Sellest tulenevalt ja sedavõrd Üldkohus ka moonutas menetluse faktilisi asjaolusid.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta, ELT L 78, lk 1.

18. juulil 2014 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Austria Vabariik

(Kohtuasi C-346/14)

(2014/C 361/03)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: E. Manhaeve ja G. Wilms)

Kostja: Austria Vabariik

Hageja nõuded

Hageja palub:

— tuvastada, et kuna kostja ei kohaldanud jõe Schwarze Sulm hüdroelektrijaama ehitamiseks luba andes nõuetekohaselt veepoliitika raamdirektiivi 2000/60/EÜ ⁽¹⁾ artikli 4 lõike 1 sätteid koostoimes artikli 4 lõikega 7, siis on kostja rikkunud EL lepingu artikli 4 lõikest 3 koostoimes ELTL artikliga 288 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Austria Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Austria üritab mööda minna veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõikes 1 selle direktiivi peamise põhimõttena sätestatud halvendamise keelust ning jätab sellega arvesse võtmata veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõikes 7 toodud erandi kohaldamise tingimused.

Direktiivi *ratione temporis* kohaldamine tugineb Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt ei tohi liikmesriigid direktiivi ülesvõtmistähtaja jooksul vastu võtta õigusnorme, mis võivad tõsiselt ohustada direktiivi eesmärkide saavutamist (EL lepingu artikli 4 lõige 3 koostoimes ELTL artikliga 288).

Kostja tugineb enda uues otsuses üksnes Schwarze Sulm'i vee seisundi muutunud hinnangule. See muutunud liigitus („hea” vee seisund „väga hea” vee seisundi asemel) on vastuolus algse majandamiskavaga. Majandamiskava tuvastusi ja hinnanguid ei saa muuta kergel käel uute kriteeriumite alusel *ad hoc* korras haldusotsusega. Vastasel juhul saaks lihtsasti vältida veepoliitika raamdirektiivi olulisi sisulisi sätteid, nagu käesolevas asjas halvendamise keeldu, ning olulisi menetlusnorme, mis puudutavad näiteks üldsuse osalemist.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiiv 2000/60/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (EÜT L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 15/05, lk 275).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Judecătoria Câmpulung (Rumeenia) 21. juulil 2014. aastal – Maria Bucura versus SC Bancpost SA

(Kohtuasi C-348/14)

(2014/C 361/04)

Kohtumenetluse keel: rumeeania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Judecătoria Câmpulung

Põhikohtuasja pooled

Vastulause esitaja: Maria Bucura

Teine menetluspool: SC Bancpost SA

Menetlusse astuja: Vasile Ciobanu

Kolmas isik: SC Raiffeisen Bank SA

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 93/13/EMÜ⁽¹⁾ alusel on siseriiklik kohus, kellele on esitatud vastulause sundtäitmisele, mis toimub American Expres Gold tüüpi krediitkaardi väljastamisega seotud krediidilepingu alusel – juhtumil, kui sundtäitmise luba on antud tarbija suhtes tagaselja – kohustatud kohe, kui talle on teada selleks vajalikud faktilised ja õiguslikud asjaolud, hindama mh omal algatusel, kas kõnealusel lepingus ette nähtud järgmised komisjonitasud on ebaõiglased: a) – komisjonitasu kaardi väljastamise eest; b) – komisjonitasu kaardi iga-aastase haldamise eest; c) – komisjonitasu lisakaardi iga-aastase haldamise eest; d) – komisjonitasu kaardi uuendamise eest; e) – komisjonitasu kaardi asendamise eest; f) – komisjonitasu PIN-koodi vahetamise eest; g) – komisjonitasu sularaha väljavõtmise eest pangaautomaadist ja -kontorist (nii oma panga kui ka teiste pankade omadest Rumeenias või välismaal); h) – komisjonitasu välismaal ja/või Rumeenias ettevõtja osutatud teenuse või tarnitud kauba eest tehtava makse pealt; i) – komisjonitasu kontoväljavõtete väljatrüki ja edastamise pealt; j) – komisjonitasu saldo vaatamise eest pangaautomaadis; k) – komisjonitasu maksega hilinemise eest; l) – komisjonitasu krediidilimiidi ületamise eest; m) – komisjonitasu õigustamatu tasumisest keeldumise pealt, kui kõigi nende komisjonitasude summat ei ole lepingus täpsustatud?
2. Kas aastaintressi sätestamine järgmiselt: „krediidilt arvutatakse intressi vastavalt päeva saldole, mis on jagatud osadesse (maksed, sularaha väljavõtt, kulud ja komisjonitasud) ja vastavalt arvutusperioodil kehtinud päeva intressimäärale. Intress arvutatakse iga päev vastavalt järgmisele valemile: päeva saldo osadele vastavad summad liidetakse omavahel ja sellele lisandub vastaval päeval kehtinud päevane intressimäär; päeva intressimäär arvutatakse aastamäära ja 360 päeva suhtena” – märge, mis omab määravat tähtsust sarnast sätestust sisaldava nõukogu 22. detsembri 1986. aasta direktiivi 87/102/EÜ, tarbijakrediiti käsitlevate liikmesriikide õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta, nii nagu seda on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 1998. aasta direktiiviga, kontekstis – on lihtne ja arusaadav direktiivi 93/13/EÜ artiklite 3 ja 4 mõttes?
3. Kas lepingu alusel maksmisele kuuluvate komisjonitasu summade märkimata jätmine ja intressi arvutamise korra hõlmamine selles lubab siseriiklikul kohtul – kooskõlas nõukogu 22. detsembri 1986. aasta direktiiviga 87/102, tarbijakrediiti käsitlevate liikmesriikide õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta⁽²⁾, nii nagu seda on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 1998. aasta direktiiviga 98/7/EÜ⁽³⁾, ja nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ sätetega – leida, et eespool nimetatud elementide tarbijakrediidilepingus ära märkimata jätmine toob tagajärjena kaasa selle, et kõnealust krediiti peetakse antuks ilma komisjonitasude ja intressita?